

lig kunne gaa to Veje: enten at fastslaa, at Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationerne (som Konventionen kræver det) høres gennem deres Repræsentation i Arbejdsraadet, eller at fastsætte, at man med Hjemmel i Konventionens Artikel 4, Stk. 2, vilde vedblive at yde de i Fabriklovens § 26 omhandlede Undtagelser uden Samraad med Organisationerne. Med Hensyn til Undtagelserne i Fabriklovens § 27 maatte et saadant Forbehold formentlig nødvendigvis tages.

Anden Hviletid i Henhold til Konventionens Artikel 5 skal Staterne kun „saa vidt muligt“ sikre, og der er derfor intet i Vejen for at ratificere Konventionen uden at have opfyldt denne Betingelse, særlig da Danmark jo i øvrigt, maaske bortset fra England, staar i forreste Linie med Hensyn til Søndagshvile m. m. Spørgsmaalet om Opslag, som Konventionen kræver, maa man antagelig se bort fra, idet de kollektive Overenskomster her til Lands træder i disses Sted.

Under Hensyn til de her anførte Betragtninger har man opfordret Udvalget til at forespørge Regeringen, om de saaledes fremførte Synspunkter ikke maatte være rigtige — maaske bekræftet ved en Henvendelse til Det internationale Arbejdsbureau — saaledes at Ratifikationen fra dansk Side kunde ske uden Ændringer i de bestaaende Forhold.

Udvalget har fremmet Forespørgselen og som Resultat er modtaget følgende Svar fra Ministeriet:

„I Beretningen fra den danske Delegation ved den internationale Arbejdskonference i Genève i Aaret 1921, Side 47, af hvilken Eksemplarer vedlægges, og i Socialraadets Betænkning angaaende Konventionen (aftrykt som Bilag 2 til det i Rigsdagssamlingen 1924—25 i Folketinget fremsatte Forslag til Lov om Hviledage i industrielle Virksomheder, Rigsdagstidende 1924—25, Tillæg A. Sp. 3814 fg.) er nærmere redegjort for den bestaaende danske Lovgivnings — Fabrikloven af 29. April 1913 §§ 26 og 27 og Bageriloven af 9. Juni

1920 § 7 — Forhold til Konventionens Bestemmelser.

Som Resultatet af disse Overvejelser kan anføres, at de paagældende Lovbestemmelser paa følgende Punkter ikke fyldestgør Konventionens Krav:

1) Lovbestemmelserne omfatter kun de Fabriktilsynet underlagte Virksomheder (Fabrikker, større Haandværks- og Industrivirksomheder samt Bagerier), medens Konventionen ogsaa omfatter de mindre Industri- og Haandværksvirksomheder, der ifølge Fabriklovens §§ 1 og 3 ikke er undergivet Tilsyn efter denne Lov.

Konventionen omfatter endvidere *Transportvirksomheder*, for hvilke der hverken i Fabrikloven eller den øvrige danske Lovgivning indeholdes Bestemmelser om Søndagsfrihed eller egentlig Hviledag.

2) De anførte Lovbestemmelser opfylder ikke de i Konventionens Art. 5 fastsatte Krav om Erstatning for bortfalden Hviletid.

3) Der findes ikke i de nævnte Lovbestemmelser eller i den øvrige Lovgivning Hjemmel til Gennemførelse af de Arbejdsgiverne ved Konventionens Art. 7 paalagte Pligter i Henseende til Opslag med Bekendtgørelse om Hviletider etc.

Med Hensyn til de i Folketingsudvalget af et —tal fremsatte Udtalelser (F. 85—2.) om, at det maa anses for muligt at ratificere Konventionen *uden* samtidig at foretage Ændringer i den gældende Lovgivning, bemærkes, at der vel ikke er angivet nogen Begrænsning for den enkelte Regeringer ved Konventionens Art. 4 tillagte Beføjelse til at fastsætte fuldstændige eller delvise Undtagelser fra Bestemmelserne i Art. 2, men at saa omfattende Undtagelser (nemlig samtlige Transportvirksomheder og alle Haandværks- og Industrivirksomheder, der ikke er undergivet Fabriktilsyn), som det vilde blive nødvendigt at fastsætte, saafremt Konventionen blev ratificeret paa Grundlag af den nugældende Lovgivning, formentlig vilde falde udenfor Hensigten med den paagældende Dispensationsbestemmelse i Konven-